

kunne være berettiget til at sige, at de Regler, vi have, ikke ere tilstrækkelige, og at vi derfor maa have strengere Regler. Det kunde man efter min Mening kun være berettiget til at sige, naar man havde i det Mindste nogen Antydning af, at disse Regler ikke have været tilstrækkelige; men der er — jeg gjentager det — ikke et eneste Menneffe, som i den tidligere Periode fra 1853 til 1857 er død som Følge af, at det er blevet bidt af en gal Hund, og kun eet eneste, der er død af Hundegalskab, og som paadrog sig Sygdommen paa den Maade, jeg før nævnte. — Under disse Omstændigheder finder jeg ikke, at der er Grund til at gaa til strengere Forholdsregler, naar man kun vil benytte de Forholdsregler, man kan benytte, paa den rette Maade.

Indenrigsministeren (Skeel): Jeg fastholder selvfølgelig min Fortolkning af Loven af 1857, og skal kun til, hvad jeg sagde tidligere, tilspise dette, at den Omstændighed, at Hunden ikke er omhandlet paa samme Sted i Loven som Husdyrene, men i et særskilt Ufsnit, viser noksom, at man har behandlet Sygdomme blandt de øvrige Husdyr og Sygdomme blandt Hundene som noget Forskjelligt, ligesaa vist som en Del af de Regler, som gjælde for Behandlingen og Fremgangsmaaden i Tilfælde af Sygdomme blandt de andre Husdyr, paa ingen Maade kunne finde Anvendelse paa Hundene. De statistiske Oplysninger, som det ærede Medlem fremsøgte, vise efter min Mening overordentlig lidt; at der paa andre Steder er død mange Menneffer af Hundegalskab og saa hos os, kan jo være en Følge af, at Hundegalskaben har haft en ganske anderledes Udbredelse der end her, og at de Foranstaltninger, som der ere truffene til Forebyggelse af Sygdommen, ikke have været fuldkomne. Naar det er lykkedes os her at forhindre yderligere Ulykker af Hundegalskab — jeg skal dog bemærke, at der er idetmindste to Tilfælde i Sjælland, i hvilke Personer ere døde af Vandstræl efter Bid af gale Hunde — saa er det, fordi Loven af 1857 af Autoriteterne er fortolket paa selv samme Maade, som dette Lovforslag har til Hensigt at slaa fast, og at man ikke i noget Tilfælde har asøntet et notorisk Bevis for, at Hundegalskab har været til Stede. Man har holdt sig til, at man efter de Indberetninger, der ere indkomne, og de Oplysninger, man har tilveiebragt, ikke kunde tvivle om, at Hundegalskab var til Stede; skulde man have asøntet det Tidspunkt, da man med fuldkommen Sikkerhed notorisk kunde paavise et Tilfælde af Hundegalskab, tror jeg, at det vilde være paa et saa sent Tidspunkt, at megen Skade sandsynligvis derved vilde være fremkommen.

Suel: Med Hensyn til de Bemærkninger, der ere fremkomne i Anledning af det af mig stillede Undringsforslag, skal jeg først vende mig til For-

maliteten. I den Anledning har man indvendt, at Bestemmelsen var for vagt affattet til, at man kunde stemme for den. Jeg tør dristig spørge, om det er muligt at formulere den bestemtere. Jeg tvivler derom. Lovgivningen kan naturligvis kun angive de mere almindelige Træk; det bliver Administrationens Sag i Regulativer at fastsætte de nærmere Enkeltheder, saaledes med Hensyn til Mundkurvens Bessaffenhed, Snorens Styrke og Længde. Hvad Indholdet angaar, har jeg ikke hørt nogen grundig Snødegaaelse af det, jeg tillod mig at ytre. Jeg har hørt adskillige morsomme Bemærkninger af det ærede Medlem for Slagelse (Lauer), men jeg beklager, at jeg ikke er i Besiddelse af saa meget Lune, at jeg kan slaa ind paa samme Bei. Jeg har endvidere hørt en malplaceret Bemærkning af det ærede Medlem fra Odense (G Koch), der opholdt sig over, at jeg havde sammenstillet Regjeringens Foranstaltninger mod Hundene med dem mod Socialisterne paa en Maade, som om jeg derved skulde have parallelliseret Socialisterne og Hundene; ja jeg tror endog saa, han yttrede, der laa en politisk Troesbeskjendelse i denne Sammenligning. Det var virkelig saa malplaceret, at jeg ikke kan fatte, hvorledes Noget kan fremkomme dermed, ligesaa malplaceret som om man vilde sige, at det ærede Medlem, der har fulgt, følger og sandsynligvis vil følge alle Regjeringer gennem Lykt og Lyndt, derfor var servil; den Slutning gjælder virkelig ikke. Jeg har ikke hørt — heller ikke fra den ærede Ministers Side — nogen virkelig gyldig Grund for, at de Sikkringsforanstaltninger, jeg foreslaar, ikke skulde være ligesaa betryggende, som der ere foreslaaede i Lovforslaget. Lad være, at der endnu ikke er opfundet nogen Mundkurv, som kan sidde aldeles tilstrækkelig fast — jeg har hørt sige, at det var muligt at finde en saadan Mundkurv, naar den ikke skulde være indrettet saaledes, at Dyrene kunde øde, naar de have den paa — saa er der jo dog ogsaa ved den af mig foreslaaede Foranstaltning 2 Ting at bygge paa, nemlig baade Snor og Mundkurv. Derimod har den ærede Minister slet ikke indladt sig paa det Tilfælde, hvor en Hund er indspærret enten i en Stue eller i en Bogn, og jeg er dog sikker paa, at den Fære, der er tilføede for, at en saadan Hund slipper ud af Stuen eller Bognen, er ulige større end den Fære, der kan være for, at en Hund, der føres i en Snor, kommer løs, og saa er der i dette Tilfælde oven i Kjøbet den Betryggelse, at en saadan Hund dog er forsynet med det Middel mod at bide, der ligger i Mundkurven. Jeg vil derfor virkelig endnu engang henstille til det ærede Thing om, det ikke vil gaa ind paa mit Undringsforslag, idet jeg tror, man maa erkjende, at den Betryggelse, det tilbyder, er mindst lige saa stor som den, der ligger i Regjeringens Forslag.